

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Krajského soudu
v Praze

ke sp. zn. 4 T 42/2016

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněných

MUDr. K. K., rozené P., nar. ***, trvale bytem ***, a

MUDr. P. K., nar. ***, trvale bytem ***,

dovolání

proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 2 To 127/2020, kterým byl z podnětu odvolání obviněných MUDr. K. K., MUDr. P. K., MUDr. D. R., MUDr. M. H., Ing. M. J., Ing. P. P., Ing. J. A., L. N., Ing. P. D., K. B., a.s., v likvidaci, M. a.s. a odvolatele D. R. podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu v celém rozsahu zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020 sp. zn. 4 T 42/2016, jímž byli obvinění uznáni vinnými a byl jim uložen trest, a nově bylo podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodnuto o vině a trestu obviněných, současně bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, obviněných P.-K., a.s., H. spol. s r.o. a M. C., a.s., a poškozených Oblastní nemocnice K., a.s., a S. kraje, a to v tom rozsahu, v jakém jím bylo rozhodnuto o vině pod bodem 5), a v návaznosti na to proti celému výroku o trestu ohledně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K.,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) trestního řádu, neboť rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020 sp. zn. 4 T 42/2016 byli obvinění MUDr. K. K. a MUDr. P. K. krom jiného uznáni vinnými i ze spáchání účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) trestního zákoníku,

ve znění účinném do 31. 1. 2019. Těchto trestných činů se měli obvinění MUDr. K. K. a MUDr. P. K. dopustit skutkem vymezeným v bodě 5) výroku o vině tohoto rozsudku společně s obviněnými MUDr. D. R., MUDr. M. H. a Ing. M. J. Krajský soud v uvedeném rozsudku rozhodl dále o vině obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. dalšími trestnými činy, o vině dalších obviněných, o trestech a o nárocích na náhradu škody.

2. Co se týče použití právní kvalifikace zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, stran skutku pod bodem 5) výroku o vině, nalézací soud ji odůvodnil tím, že pozdější právní úprava není pro obviněné výhodnější, neboť obvinění MUDr. K. K. i MUDr. P. K. si ponechali svůj podíl z úplatku, který MUDr. K. převzal od obžalovaného Ing. J. Tímto činem tak na sebe převedli věc, která byla získána trestným činem podplacení spáchaným na území České republiky obžalovaným Ing. J., tedy jinou osobou, čímž získali pro sebe prospěch ve výši nejméně 740.000 Kč, který převyšuje spodní hranici značného prospěchu, jak je stanovena dle § 138 odst. 1, 2 trestního zákoníku.¹

3. O odvoláních obviněných MUDr. K. K., MUDr. P. K. a dalších odvolávajících se obviněných, jakož i o odvoláních poškozených a státního zástupce rozhodl Vrchní soud v Praze nyní napadeným rozsudkem ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 2 To 127/2020. V tomto rozsudku odvolací vrchní soud podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu rozsudek prvoinstančního soudu z podnětu odvolání obviněných MUDr. K. K., MUDr. P. K., MUDr. D. R., MUDr. M. H., Ing. M. J., Ing. P. P., Ing. J. A., L. N., Ing. P. D., K. B., a.s., v likvidaci, M. a.s. a odvolatele D. R. zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl. Podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku ohledně obviněných MUDr. K. K., MUDr. D. R., L. N. a Ing. P. D. zrušil výrok o vině o pokračujícím trestném činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, výrok o trestu, jakož i další výroky, které měly v uvedeném výroku o vině svůj podklad, z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018 sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019 sp. zn. 6 To 64/2018, a znovu rozhodl o uznání viny obviněných, včetně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K., a to několika skutky vymezenými ve výroku o vině.

4. Obviněné MUDr. K. K. a MUDr. P. K. odvolací soud uznal vinnými krom jiného i z účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku a přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, čehož se měli dopustit skutkem popsáním pod bodem 5) výroku o vině, tedy skutkem, který byl i v rozsudku prvoinstančního soudu uveden pod stejným číselným označením bodu 5).

Tento skutek spočíval v tom, že

„obžalovaní MUDr. K., MUDr. K., MUDr. R., MUDr. H. a Ing. J.:

¹ Srov. body 476 a 484 odůvodnění rozsudku prvoinstančního soudu.

Obž. Ing. M. J. dne 16. 2. 2012 v době kolem 18.00 hod. v P. na nádvoří mezi budovou N. d. a N. s. předal obž. MUDr. P. K. finanční hotovost ve výši nejméně 3.340.000 Kč jako zálohu z v přesně nezjištěné době slíbené odměny v celkové výši nejméně 6.720.000 Kč za zadání veřejné zakázky „Nákup sanitních automobilů,“ zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách pod evidenčním číslem 60064516, jejímž zadavatelem bylo Územní středisko záchranné služby S. kraje, dnes s názvem Z. z. s. S. k., příspěvková organizace, ***, společnosti FD S. P., s.r.o., ***, jako vítězi předmětného zadávacího řízení, s níž dne 23. 1. 2012 zadavatel zastoupený ředitelem obž. MUDr. M. H. uzavřel smlouvu kupní, jejímž předmětem bylo dodání 48 ks sanitních automobilů, se sjednanou kupní cenou 110.351.904 bez DPH, tedy 132.062.188,80 Kč s DPH. Obž. Ing. J. takto jednal s vědomím, že obž. MUDr. K. se o uvedenou odměnu bude dále dělit nejméně s obžalovanou MUDr. K. K., tehdy P. Obž. MUDr. K. tuto zálohu ze slíbené odměny převzal po předchozí dohodě s obžalovanou MUDr. K., která mu také poradila, kde a jak převzetí odměny uskutečnit, a také s obžalovanými MUDr. H. a MUDr. R., který jako hejtman a člen rady S. k., tedy jako zástupce zřizovatele zadavatele předmětné veřejné zakázky, schvaloval materiály předkládané Radě S. kraje, vztahující se k této zakázce, včetně jejího financování z rozpočtu S. kraje. Společně s obž. MUDr. K., která na něho v době, kdy finanční prostředky přebíral od obž. Ing. J., čekala poblíž v motorovém vozidle, je poté převezl do místa jejich společného bydliště v ul. V A. v R., P.-z., kde obžalovaní MUDr. K. a MUDr. K. podle předchozí dohody provedli jejich dělení tak, že částku ve výši 1.120.000 Kč připravili pro obž. MUDr. R., částku 740.000 Kč pro obž. MUDr. H. a zbytek si rozdělili mezi sebou rovným dílem. Následně dne 16. 2. 2012 v době kolem 20.30 hod. v ul. V A. v R., P.-z. podle předchozí dohody předal obž. MUDr. K. podíl z uvedené odměny ve výši 1.120.000 Kč obž. MUDr. R. a dne 21. 2. 2012 v 10.00 hod. na stejném místě předal podíl ve výši 740.000 Kč obž. MUDr. H., přičemž již nebylo zjištěno, zda a kdy později došlo k předání zbylé části slíbené odměny obžalovaným Ing. J. obžalovanému MUDr. K., z níž měli nejméně obžalovaní MUDr. K., MUDr. K. a MUDr. R. každý dostat třetinu.“

5. Při užití právní kvalifikace přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, odvolací vrchní soud vycházel z premisy, že pozdější právní úprava není pro obviněné MUDr. K. K. a MUDr. P. K. výhodnější. Přesto přistoupil ke změně právní kvalifikace uvedeného jednání s ohledem na novelu trestního zákoníku účinnou od 1. 10.2020, která měnila hranice výše způsobené škody. Oba obvinění si ponechali podíl z úplatku, který obviněný MUDr. K. převzal od obviněného Ing. J. Tímto činem na sebe převedli věc, která byla získána trestným činem podplacení spáchaným na území České republiky obviněným Ing. J., tedy jinou osobou, čímž získali pro sebe prospěch ve výši nejméně 740.000 Kč (každý), který převyšuje spodní hranici většího prospěchu, jak je nyní stanovena v § 138 odst. 1, 2 trestního zákoníku.²

6. Lze doplnit, že v rozsudku odvolacího soudu byla obviněná MUDr. K. K. dále uznána vinnou zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, jehož se dopustila skutkem popsáním pod bodem 6) výroku o vině, pokračujícím zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 3 trestního zákoníku,

² Srov. body 251, 259 a 260 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu.

těž ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustila skutkem popsáným pod body 7) a), 8) - 10) výroku o vině, a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustila skutkem popsáným pod bodem 10). Obviněný MUDr. P. K. byl uznán vinným těž účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, jehož se dopustil skutkem popsáným pod bodem 6) výroku o vině, a účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku v pokračování, jehož se dopustil skutkem popsáným pod body 7) a) a 8) výroku o vině. Rozsudek odvolacího soudu zahrnuje výroky o vině a trestu stran několika dalších obviněných. Uvedené výroky nicméně tímto dovoláním napadány nejsou.

7. Za uvedené trestné činy byla obviněná MUDr. K. K. odsouzena podle § 331 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl obviněné dále uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 30.000 Kč, v celkové výměře 15.000.000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obviněné uložen i trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 8 let.

8. Obviněný MUDr. P. K. byl za shora uvedené trestné činy a pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c), odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018 sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019 sp. zn. 6 To 64/2018, podle § 331 odst. 4 a § 43 odst. 2 trestního zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl obviněnému dále uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 30.000 Kč, v celkové výměře 15.000.000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obviněnému uložen i trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností nebo družstev nebo jejich zastupování na základě plné moci nebo prokury na dobu 8 let. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl stran tohoto obviněného současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018 sp. zn. 4 T 21/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019 sp. zn. 6 To 64/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

9. S rozsudkem odvolacího soudu se v jeho části, která se vztahuje k právnímu posouzení skutku pod bodem 5) výroku o vině jako přečinu podílnictví podle

§ 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, ohledně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K., nelze ztotožnit, a to z důvodu nesprávného vyhodnocení časové působnosti trestních norem. V důsledku toho došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku.

10. Podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

11. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení, posuzována jako celek, skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

12. Jestliže okolnosti vztahující se ke spáchání činu a k osobě pachatele jsou stejně významné podle nové i dřívější trestně právní úpravy, pak pro závěr, který z posuzovaných trestních zákonů je ve smyslu § 2 odst. 1 části věty za středníkem trestního zákoníku pro pachatele příznivější, je rozhodující srovnání trestních sazeb uvedených v posuzovaných zákonech a trestů, které lze na jejich základě uložit.³

13. Jestliže byl pachatel odsouzen za více trestných činů spáchaných ve vícečinném souběhu, je třeba posoudit otázku časové působnosti u každého činu zvlášť. Není proto vyloučeno, aby některé skutky byly posouzeny podle dřívější právní úpravy a jiné skutky téhož pachatele podle právní úpravy pozdější, pokud je pro něho takové posouzení příznivější.⁴ Pro posouzení otázky trestnosti činu z hlediska časové působnosti trestních zákonů má význam i to, že pachatel spáchal trestné činy v jednočinném souběhu. V takovém případě není rozhodující jednotlivá trestnost v úvahu přicházejících právních kvalifikací podle dřívější a pozdější právní úpravy, ale jen celkový výsledek srovnání obou právních úprav. Úhrnný trest se pak uloží podle toho ustanovení příznivější právní úpravy, které se vztahuje na čin nejpřísněji trestný.⁵

14. Při posuzování otázky, který z porovnávaných zákonů je pro pachatele příznivější, nemá žádný význam to, že trestní zákon účinný v době spáchání činu neobsahoval ustanovení o trestném činu, který by se svým označením či názvem shodoval s posuzovaným trestným činem. Podstatné je, že část skutku byla trestná i podle trestního zákona účinného v době spáchání činu, byť šlo o trestný čin označený či nazvaný jinak.⁶

15. Uvedená pravidla odvolací soud v případě právního posouzení skutku pod bodem 5) neaplikoval správně. Zákonem č. 333/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další

³ Srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010 sp. zn. Tpjn 302/2010.

⁴ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2012 sp. zn. 4 Tdo 457/2012.

⁵ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2012 sp. zn. 7 Tdo 369/2012.

⁶ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2011 sp. zn. 7 Tdo 788/2011.

zákony, který nabyl účinnosti dnem 1. 10. 2020, byly (mj.) změněny hranice škod (prospěchu) stanovené v § 138 trestního zákoníku. S odvolacím soudem je třeba souhlasit v tom, že tuto změnu bylo třeba při posouzení trestnosti činu z hlediska časové působnosti jednotlivých znění trestního zákoníku ve smyslu § 2 odst. 1 trestního zákoníku zohlednit. Pro obviněné MUDr. K. K. a MUDr. P. K. je příznivější právní úprava trestního zákoníku účinná ode dne 1. 10. 2020, ovšem nejen izolovaně jeho vybrané ustanovení § 138, nýbrž znění trestního zákoníku účinné od tohoto data jako celek. Je vyloučeno aplikovat nové hranice výše škody podle právní úpravy účinné od 1. 10. 2020 na trestný čin podílnictví podle § 214 trestního zákoníku, který byl k 1. 2. 2019 nabytím účinnosti zákona č. 287/2018 Sb. zrušen, resp. subsumován pod skutkovou podstatu trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 trestního zákoníku. Uvedenou novelizací přitom došlo k včlenění příslušných jednání dosud postihovaných jako úmyslné a nedbalostní podílnictví do skutkových podstat trestných činů postihujících úmyslnou a nedbalostní legalizaci výnosů z trestné činnosti.

16. Skutek pod bodem 5) rozsudku odvolacího soudu měl být ohledně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. správně odvolacím soudem kvalifikován kromě jinak důvodně použité právní kvalifikace účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku (právní úprava těchto skutkových podstat nedoznala v rozhodném období od skutku změn) též jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c) trestního zákoníku. Tuto právní kvalifikaci totiž zahrnovalo znění trestního zákoníku účinné od 1. 10. 2010.

17. Odvolací soud sice správně reflektoval, že v důsledku změny výše hranic způsobené škody (prospěchu) již nebylo v daném případě možno předmětný skutek posoudit též jako zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, s hrozbou trestu odnětí svobody ve výměře dvě léta až šest let nebo trestu propadnutí majetku, kteroužto kvalifikaci použil nalézací soud. Chybně však již aplikoval ustanovení o přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, pokud k závěru o získání činem uvedeným v § 214 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku pro sebe nebo pro jiného toliko většího prospěchu [§ 214 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku] a ne prospěchu značného [§ 214 odst. 3 písm. d) trestního zákoníku] dospěl pouze na podkladě znění ustanovení § 138 trestního zákoníku, které ještě v té době účinné nebylo. Soud tudíž nemohl vycházet při úvahách o výhodnosti použití ustanovení § 214 trestního zákoníku (účinného do 31. 1. 2019) z toho, že značným prospěchem je prospěch dosahující částky nejméně 1.000.000 Kč, nýbrž z toho, že značným prospěchem je prospěch dosahující částky nejméně 500.000 Kč. Pak by ovšem v případě skutku pod bodem 5) musel jako odpovídající zvažovat právní kvalifikaci užitou již prvoinstančním soudem.

18. V porovnání s ní je pro obviněné výhodnější právní kvalifikace zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c) trestního zákoníku, ve znění účinném od 1. 10. 2010, dle níž je možné uložit trest odnětí svobody

na jeden rok až šest let nebo peněžitý trest. Jedná se sice o trestní sazbu přísnější v porovnání s trestní sazbou u právní kvalifikace užití odvolacím soudem v napadeném rozhodnutí (odnětí svobody na šest měsíců až pět let nebo peněžitý trest), tato trestní sazba ovšem nemůže být při posouzení příznivosti jednotlivých znění trestního zákoníku směrodatná, jelikož odvolací soud k ní dospěl nesprávnou aplikací právní úpravy trestního zákoníku v jeho dvou různých zněních, účinných ve dvou různých časových obdobích, a to na jeden skutek, což je nepřijatelné. Ve výroku sice uvedl, že obviněné uznává vinnými ze spáchání mj. přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, ale ve skutečnosti z tohoto znění trestního zákoníku převzal pouze uvedenou skutkovou podstatu trestného činu, ovšem rozsah prospěchu, který je rozhodný pro posouzení kvalifikovaných skutkových podstat tohoto trestného činu, posuzoval podle trestního zákoníku ve znění účinném jindy (až od 1. 10. 2020). Tehdy však již skutková podstata trestného činu podílnictví v trestním zákoníku obsažena vůbec nebyla.

19. Pro upřesnění je možno doplnit, že v případě skutku pod bodem 5) rozsudku odvolacího soudu jde o jednočinný souběh více trestných činů, přičemž v případě posouzení skutku jako účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku odvolací soud zjevně aplikoval trestní zákoník v jeho aktuálním znění. I z tohoto pohledu měl aplikovat stejné znění trestního zákoníku i na další trestný čin spáchaný s nimi v jednočinném souběhu.

20. Lze uzavřít, že odvolací soud ve svém rozsudku v jeho bodě 5) výroku o vině porušil zásadu, že ohledně trestnosti jediného skutku z hlediska posouzení výhodnosti právní úpravy trestního zákoníku v jeho jednotlivých zněních, účinných v různých časových obdobích, pro obviněné je třeba vždy užít dřívějšího nebo nového zákona jako celku.⁷ Přisouzený skutek v tomto bodě tak ohledně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. nesprávně právně posoudil. Tím své rozhodnutí zatížil vadou ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) trestního řádu

S ohledem na popsané skutečnosti

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu částečně zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 2 To 127/2020, a to výlučně ohledně obviněných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. v rozsahu výroku, kterým bylo podle § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodnuto o vině pod bodem 5), a v celém výroku o trestu, a současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušené části

⁷ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010 sp. zn. 5 Tdo 1103/2010.

rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,

2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyjadřuji i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Brno 19. ledna 2023

JUDr. Igor Stříž
nejvyšší státní zástupce